

[Udenrigsministeren.]

andet i den retning. I dette år — og det er jo det år, vi nu ser tilbage over ved en afslutningsdebat her i tinget — har vi ført Grækenlandssagen, den første, til ende i Europarådet, således at alle lande, der deltog i afstemningen, stemte for den domfældelse af Grækenland, som lå i rapporten. I dette år har vi ført en ny klage frem i anledning af de seneste retssager, og denne klage er i øjeblikket til behandling i Europarådets menneskerettighedskommission. Vi har tosidet direkte over for en række lande og mere end én gang fremført vore synspunkter og henstillet, at man ikke foretog sig noget, heller ikke våbenleverancer, der kunne udlægges som en støtte til det græske regime. Vi har i NATO-rådet flere gange og sidst for en uge siden, i dag nøjagtig for en uge siden, klart og umisforståeligt udtrykt, at det er en belastning for NATO, at de demokratiske principper ikke overholdes inden for vor egen kreds, og udtrykt, at vi måtte henstille til medlemslandene ikke at levere våben til Grækenland. For en uge siden.

Ja men hvad vil regeringen nu, spørger det ærede medlem utålmodigt. Jeg tænker på den socialdemokratiske regering, der i maj 1967 ville fremføre nogle ord i NATO om, hvor bekymret man var for udviklingen i Grækenland. Man kom ikke til orde. Man måtte lade sig nøje med at rundsende en skriftlig udtalelse. Jeg har lov at sige, at vi i denne regering har fulgt disse spørgsmål op med en konsekvens som ingen anden regering. Jeg har intet ønske om, at dette spørgsmål skal misbruges til at svække NATO, og det ved jeg det ærede medlem hr. Per Hækkerup heller ikke har. Det vil socialdemokratiet heller ikke, det ved jeg, og det blev egentlig også sagt for lidt siden. Vore synspunkter, de synspunkter, som vi jo er enige om i denne sal, vil vi også i fremtiden følge op og fremføre. Vi vil fortsat være opmærksom på alle muligheder, der måtte frembyde sig for at påvirke situationen. Det har vi vist til dette øjeblik, så sent som i sidste uge, det vil vi fortsætte med, og vi vil hele tiden være både konsekvente og realistiske. Det, vi har mulighed for, og det, som vi kan tro vil have nogen virkning i Grækenland og i omverdenen og for situationen, det er en formålstjenlig politisk pres-

sion. Det er, hvad vi har i tankerne også i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Hanne Reintoft: Det er rigtigt, som udenrigsministeren siger, at der har været debat om og afstemning om at søge optagelse i fællesmarkedet, men jeg vil meget gerne have at vide, hvornår det her i tinget er vedtaget, at vi er villige til den suverænitetssafgivelse, som vi kommer til at gå med til, når vi indtræder i fællesmarkedet, og som ministeren har stået og lovet i Düsseldorf.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Må jeg i anledning af fru Hanne Reintofts sidste bemærkning sige, at det turde være klart for alle, at folketinget selvsagt får lejlighed til at tage stilling den dag, der foreligger realistiske muligheder for en dansk optagelse i fællesmarkedet. Til den tid får folketinget lejligheden.

Jeg vil gerne sige i anledning af hr. J. O. Krag's indlæg, at der kom en betragtning, som kan være tankevækkende. Hr. J. O. Krag sagde, at hvis regeringens indgreb førte til en bedring af betalingsbalancen, ville det gå ud over erhvervslivet, så ville arbejdsløsheden stige. Så vidt jeg forstod, var det så sikkert som amen i kirken.

Nu vil jeg gerne sige, at det er ikke min opfattelse, at det vil gå sådan under en international højkonjunktur, hvor vi kan overføre produktionsfaktorer til eksporten. Men der er en vis sandhed i det, som jeg synes, socialdemokratiet skulle lægge sig på sinde. Vi har belastet konkurrenceevnen ved den stigning i omkostningerne, der er sket i 1960'erne. Derfor er betragtningen nok rigtig, hvis vi uden at styrke konkurrenceevnen søgte meget hurtigt at skabe total ligevægt på betalingsbalancen. Den samme risiko løber vi, hvis den internationale højkonjunktur svækkes. Det er derfor, regeringen lægger så afgørende vægt på, at der føres en indkomstpolitik, som gør det muligt på længere sigt at forene fuld beskæftigelse og ligevægt på betalingsbalancen. Det er jo i det hele taget det, der er vort afgørende problem, at tilgodese både hensynet til opretholdelse af den fulde beskæftigelse og en bedring af valutabalancen, og så langt er vi